

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνον—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνον.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ ἑστὸ χέρι.

Ἦδη τριακοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἐδρεύομεν στὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Εἰκοστὴ Δεκεμβρίου καὶ ἑβδόμη,
καὶ ἄλλοι πρόσφυγες θάλλουν ἀκόμη.

Χίλια καὶ ἐνιακόσα τέσσαρα καὶ δέκα,
τοὺς ἐχθροὺς, Πατρίδα, κτύπα καὶ πελέκα.

Ποῦντος χίλια καὶ εἴκοσι, βάλε καὶ τρακόσα,
ῥέτο γιὰ τὰ Κάλαντα δὲν μᾶς δίνουν γρόσα.

Τὸ ζευγαράκι τσαμπουνᾷ
τὰ Κάλαντα τὰ φετεινά.

Νὰ σᾶς τὰ ποῦμε;

Ἦέστετα...

Λοιπὸν τὰ λέμε πάλι,

ἂν καὶ τὰ ξέρετε καὶ σεῖς, ἂν καὶ σᾶς τὰ παν καὶ ἄλλοι.

Ἀρχιμηνιὰ καὶ ἀρχιχρονιὰ
καὶ ἀρχὴ καλὸς σας χρόνος...
ὄρσε, μωρὲ καχπὲ ντουνηᾶ,
ποῦγινες ἄλλος Κρόνος.

Ἀη-Βασίλης κόπιασε
ἀπὸ τὴν Καισαρεία,
πάλι τὸ σύμπαν τόπιασε
τρέλλα πυρὸς ἀγρία.

Καινούριος χρόνος βρέχεται
—ἀρχοντες τὸν παντέχετε—
μ' αἵματ' ἀνθρώπων τώρα—
καὶ ρίχνετε τοῦ δῶρα.

Καινούριος χρόνος πλάκωσε,
—τὸ σύμπαν ἀπεθλάκωσε
ἀγιάτρευτη μανία—
πρωτοχρονιὰ σπανία.

Βαστᾶ τουφέκι φλογερὸ
—γεῖά σου, κορμάκι λιγερὸ—

καὶ δίκιο πο μαχαῖρι.
—καὶ ποιὸς γι' αὐτὸν δὲν χαίρει;—

Ἀρχιμηνιὰ καὶ ἀρχιχρονιὰ
—καὶ ὅλο θερίζει τὸν ντουνηᾶ
Ἄρης ἀνθρωποκτόνος—
χαρᾶς ἀλήθεια χρόνος.

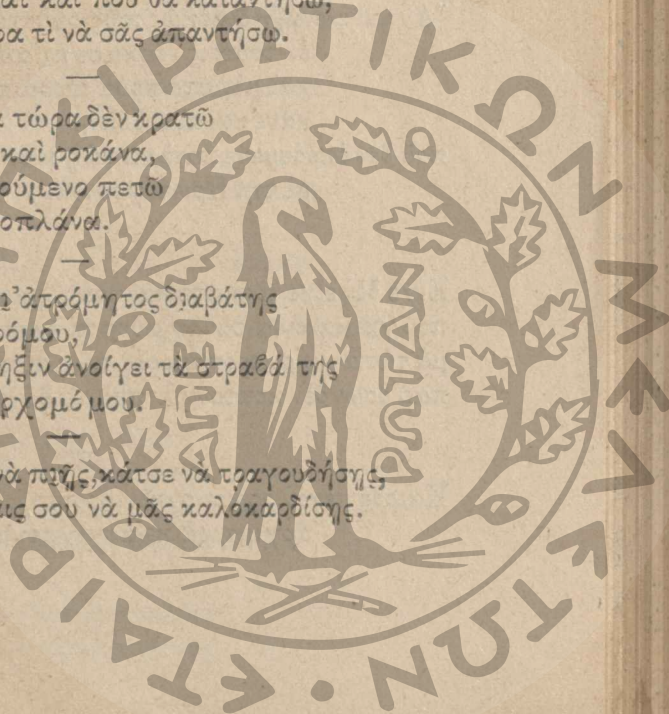
Νὰ σᾶς τὰ ποῦμε;... Ἦέστε τα
σ' αὐτὴν τὴν ἀηδία,
καὶ ὅλα τὰ κράτη δέστε τα
μὲ τὸν ζουρλομανδύα.

Βασίλη, πόθεν ἔρχεσαι; Βασίλη, ποῦ πηγαίνεις;
πῶς βρίσκεις τὴν κατάστασι τῆς νέας οἰκουμένης;
Δὲν ξέρω πόθεν ἔρχομαι καὶ ποῦ θὰ καταντήσω,
καὶ ἐγὼ δὲν ξέρω σήμερα τί νὰ σᾶς ἀπαντήσω.

Ἐστὰ χέρια τώρα δὲν κρατῶ
σφυρίκτρα καὶ ροκάνα,
μὰ σὰν πετούμενο πετῶ
μέσα σ' ἀεροπλάνα.

Ἀεροπόρος ἔρχομαι καὶ ἀτρόμητος διαβάτης
ἐναερίου δρόμου,
καὶ ἡ κτίσις μὲ κατάπληξιν ἀνοίγει τὰ στραθὰ τῆς
νὰ δῇ τὸν ἐρχομό μου.

Κάτσε νὰ φᾶς, κάτσε νὰ πιῇς, κάτσε νὰ τραγουδήσῃς,
κάτσε μὲ τῆς κουβένταις σου νὰ μᾶς καλοκαρδίσης.

Ἄμμ' τι νὰ φάω, τι νὰ πιῶ, καὶ τι νὰ τραγουδίσω,
καὶ τι κουδένταις νὰ σᾶς πῶ νὰ σᾶς καλοκαρδίσω;

Ἀπ' ὅπου κι' ἂν ἐπέρασα μεγάλη βουλιμία,
ἀπ' ὅπου κι' ἂν ἐπέρασα κοράκια λιμασμένα,
περνῶ κι' ἀπὸ δημόσια κι' ἰδιωτῶν Ταμεία,
ῥίσινω τῆς πόρταις σφαλισταῖς καὶ τὰ κλειδιά παρμένα.

Ἄη-Βασίλη, τι μάς λές; αὐτὸ δὲν εἶναι νέον...
τὸ ξέρομε, τὸ ξέρομε... φτώχεια καὶ τῶν γονέων,
κι' οὔτε κανένας δέχεται Ταμίας νὰ γενῇ...
γὰρ πές μας ἄλλο τίποτα, ποῦ νέο νὰ φανῇ.

Ἡ φτώχεια καὶ μὲ τοὺς παληοὺς καὶ τοὺς καινούριους
[χρόνους]

φέρνει καὶ μὲς καὶ πόνους.
Κι' ἂν καὶ συνήθης φαίνεται καὶ μιὰ κοινοτοπία,
ὅμως ἡ σιχαμένη
πάντα καινούρια μένει
ὅσο καμμιά δὲν γίνεται γιὰ τούτη θεραπεία.

Ἄη-Βασίλη, μὴν τὴν λές τὴν τρις ἀνάθεμά τη,
ποῦ μέσα' στὴν ἀντάρα
γαρίδα γιὰ πεντάρα
ἔγινε κάθε μάτι.

Μὴ μάς τὴν λές τὴν ἄτιμη καὶ μὲ τὸν νέο χρόνο
γιατὶ μάς δίνει μαχαιριαῖς καὶ τὸ νομά της μόνο.
Ἄστην νὰ τὴν ξεχάσωμε, μὴ μάς λυπῆς μὲ τούτη,
μὰ λέγε μας γιὰ πλοῦτη.

Ἀπ' ὅποια πέρασα μεριά
κανένας δὲν πληρόνει...
μοῦ λένε πῶς κι' ἡ Βουλγαρία
τῶσκασε τὸ κανόνι.

Ἄν καὶ φωνάζει διαρκῶς πῶς οὐδετέρα στέκει,
ἐν τούτοις τῶσκασε κι' αὐτὴ
καὶ μὲς' στὰ κρύα παραιτεῖ
κάθε καραζευζέκη,
ποῦ δὲν ἐπρόσμενε ποτὲ νὰ φάῃ κανονιά
μὲ τὴν Πρωτοχρονιά.

Εἶχε δὲν εἶχε τῶσκασε καὶ τούτ' ἡ κασιδιάρη,
ποῦ γιὰ κανόνια σὰν κι' αὐτὸ πολλοὶ τὴν παροξύνουν...
μὰ τῶπαν κι' οἱ προπάτορες πῶς οὐκ ἂν λάβοις δαῖμα
παρ' ὅσων δὲν κρατοῦν λεπτὸ τὸ δόντι των νὰ ξύνουν.

Καιρὸς μεγάλος κανονίων, βροντῆς καὶ μπαταρίας,
ἀρχιμηνιά κι' ἀρχιχρονιά,

νέα γιὰ χρέη κανονιά,
κι' εὐοὶ τῆς Βουλγαρίας.

Σήμερα παίζει γελαστή
κι' ἐκείνη τὴν τσαμποῦνα της,
καὶ γράφει κάθε δανειστή
ἀπάνω' στὴν πατοῦνα της.

Μ' αὐτοὺς τοὺς λόγους τοὺς πικροὺς ἀρχίνισε νὰ κλαίῃ
κι' ὁ ξύλινος ὁ Φασουλῆς
τοὺς Πρώσους τῆς Ἀνατολῆς,
ποῦ ἔαφνικά μουφλούζηδες γενήκαν ψωραλέοι.

Β'.

Εἰς μέρωμα Πρωτοχρονιάς,
καὶ τοῦτος ὁ καχπὲ ντουνιας
ἀπὸ πολέμων καὶ χρεῶν κανόνια ξεκουφαίνεται
καὶ παίζει Καραϊσκο,
καὶ μέσα' στὸν κατακλυσμὸ περιστερὰ δὲν φαίνεται
μ' ἐλθᾶς χλωρὸ κλαδίσκο.

Σὲ φτώχειας ξεφαντώματα
λέμε τὴν ἄλφα βῆτα,
κόβομε καὶ τὴν πῆτα.

Στοιχειώνουνε τὰ πτώματα
τοῦ σκοτωμένου κόσμου
καὶ παρελάνουν' μπρὸς μου.

Ἄη-Βασίλης φτεινός...
τὰ σκοτωμένα πλάσματα
ἔγινε φαντάσματα.

Καὶ μὲς' στὰ μούτρα καθενὸς
εὐγενεστάτου θρέμματος
πετοῦνε σβώλους αἵματος.

Ἄη-Βασίλης τσαμποῦνα
μ' ἀλλοιώτικη τσαμποῦνα
σὲ τούτη τὴ φουρτούνα.

Τὶ κάλαντα τὰ φτεινά!...
κι' ἐγὼ' στὴν τρικυμία
κάνω τὸν Καζαμία.

Τοῦ Φασουλῆ προγνωστικὸν τὰ μάλιστα σημαντικόν.

Γενάρης, μῆνας παγερός,
κι' ἔνας ἀλλοιώτικος καιρὸς.

Ὅλοι θὰ δείχνουνε πυγμή,
θὰ στέκουν ὀπλισμένοι,
καὶ τὴν κατάλληλη στιγμή
καθεὶς θὰ περιμένῃ.

Ἡ μάχαις δὲν θὰ σταματοῦν
κι' ἀεροπλάνα θὰ πετοῦν
καὶ πηδαλιουχοῦμενα.

Κι' ὅσοι θὰ μείνουν κάτοικοι
ἔσθ' ἢ πλάσι τὴν σακάτικη
θὰ γίνουνε πετούμενα.

Τότε, φιλότατη κεφαλή,
θὰ λές: πετάει τὸ πρυλί,
ὁ σπίνος, τὸ κανάρι.

Τώρα πετοῦνε μιὰ χαρὰ
κι' ὅσοι δὲν ἔχουνε φτερὰ
κι' ἀνθρώποι καὶ γαϊδάροι.

Φλεβάρης, κουτσοφλέδαρος, δλίγον εἰδεχθῆς,
ὁ φωτοβόλος ἥλιος ἀπάνω' στοὺς Ἰχθῆς.

Κόσμος πολλὸς ρημάζεται,
καθένας ἐτοιμάζεται
νὰ σηκωθῇ' στὸ πόδι.

Καὶ μέσα σὲ παροξυσμοὺς
καὶ σὲ μεγάλους χαλασμοὺς
ἀρχίζει τὸ Τριῶδι.

Γλέντι παντοῦ μοναδικό,
θεάματα ποικίλα,
κι' ἐκεῖ κοντὰ' στὸ Κεντρικὸ
χορεύει κι' ἡ γκαμήλα.

Πολλὴ ψευτιά' ξοδεύεται,
μουτσοῦνα καὶ φενάκη,
καὶ πῶς πολὺ μπερδεύεται
τῆς γῆς τὸ γαῖτανάκι.

Ἐπὶ πτωμάτων γίνεται χορὸς καὶ φαγοπότη
καὶ μιὰ ρομφαία φαίνεται παράποτε πυρίνη,
κι' ἀλευρωμένοι, Περικλῆ, κηρύττουν Πιερότοι:
ἓνα κορίτσι' χάθηκε, λεγόμενον Εἰρήνη.

Ἐνα κορίτσι' χάθηκε μὲς' στὸν ντουνια τὸν πλάνο,
μιὰ κόρη λευκοφόρα,
κι' ὅποιος τὴν εὕρῃ τώρα
θὰ παρῇ τὰ βρεθήκηκα του καὶ μὲ τὸ παραπάνω.

Μάρτης... ἔσθ' ἢ πρῶτη των φυλῶν
ξεαναγυρίζουν τὰ πουλιά,
κι' ὁ Φεβρὸς τώρα' στὸν Κριδὸν λαμπρὸς φωτοβολεῖ
καὶ τὸν χρυσόμαλλον κριδὸν ἀναζητῶν πολλοί.

Ἀντάρα' στὴν Ἀνατολὴ καὶ παύουνε τὰ στείρα
κάθε μαριόλας μασκαροῦς καὶ μασκαρὰ μαριόλου,
κι' ἀρχίζει κι' ἡ Σαρακοστή, κι' ἀρχίζει κι' ἡ νηστεία,
ἀν καὶ μὲ τὴν Ἀπόκρια δὲν εἶχε πάψει διόλου.

Ὁ καθένας τώρα θέλει
μιὰ θερμὴ νὰ δείξῃ κρᾶσι,
κι' οἱ Ρουμάνοι κι' οἱ Φράντζοι
τώρα σκέπτονται γιὰ δρᾶσι.

Μὰ κι' ἐγὼ, βρε Περικλέτο,
σοῦ φωνάζω φρενιασμένος:

τῆς ἀνδρείας σου τὸ μένος
πρὸς καιρὸν ἀναβαλέτο.

Καὶ Φραγκιὰ καὶ Ἀνατολὴ
βλέπε πρὸς, προσφιλῇ,
καὶ ἐπὶ τοῦ παρόντος ξύσου.

Μὴν ἀκούς τοὺς θερμοαίμους
καὶ ἐπὶ χρόνια γιὰ πολέμους
φύλαξε τὴν ὄρεξί σου.

Ἀπρίλης εἶναι γύρω μας, καὶ τρέχω ρόδα νᾶθρω.
νὰ στεφανώσω μπόγηδες καὶ ἄνθρωποι κτόνους γαύρους,
ὁ Φοῖβος μεγαλοπρεπῆς φωτοβολεῖ στὸν Ταῦρο
καὶ τῶρ ἄπὸ τὰ κέρατα τσακώνουνε τοὺς ταύρους.

Φαινόμενα, βρὲ Περικλῆ, καὶ γεγο νότα σπάνια
σ' ὅλη τὴν οἰκουμένη,
καὶ οὐτ' ἓνα κράτος μένει,
ποῦ νὰ μὴ σκίαση κανονιαῖς γιὰ χρέη καὶ γιὰ δάνεια.

Μάης, ἀνοίξεως καιρός, μονάχα παπαρουναῖς
στοὺς κάμπους μας ἀνθοβολοῦν,
ἀλλὰ τὰ ῥόδονα δὲν λαλοῦν,
καὶ κρώζουν ἄπὸ πᾶνω μας κοράκια καὶ κουρούναῖς.

Αἰμάτων βλέπω λείψανα σὲ πόλεις παντερήμους,
μὰ σκέπτεται καὶ ἡ Βουλγαριὰ νὰ ξανακάνῃ πῆδημα,
καὶ ὁ καταφλέγων ἥλιος σιμόνει στοὺς Διδύμους,
καὶ τρεῖς φοραῖς μακάριος ὁ ποῖος γεννήσῃ δίδυμα.

Ἰούνιος, καλοκαιριὰ καὶ ζέστη δυνατὴ,
καὶ ὁ Φοῖβος εἰς ἐκεῖνον
σιμόνει τὸν Καρκίνον,
καὶ ὁ πόλεμος σὰν σήμερα θὰ καρκινοδατῇ.

Κι' οἱ μὲν καὶ οἱ δέ, βρὲ Περικλῆ, θαρρεῖς πῶς παίζουν
καὶ πάντες καρκινοδατοῦν, [σκάκι,
καὶ ἀκόμη στὴν Σταμποῦλ κρατοῦν
τὸν δίοπο Φραγκάκη.

Ἰούλιος ὁ φλογερός, καὶ ὁ Φοῖβος εἰς τὸν Λέοντα
φλέγει καὶ τὸν οὐδέτερον, φλέγει καὶ τὸν παλαιόντα.
Βρυχᾶται λέων ἀπηνής,
βραδεῖ ἀζει, ξημερόνει,
καὶ ὅμως τὰ χρέη του κανεῖς
ἀκόμα δὲν πληρόνει.
Κι' ὅλους τοὺς βλέπω κλαίοντας
καὶ ὅλοι πηγαίνουν λέωντας.

Αὐγουστος, Περικλέτο μου, καὶ ὁ Φοῖβος στὴν Παρθένον
καὶ φαίνεται πυρίφλεκτος καὶ ἡ γῆ τοῦ Παρθενῶνος,
μὰ τρεῖς ἀλλοίμονον σ' αὐτούς, ποῦ μένουν μετ' ἐπαίνων
σὰν τὰς παρθένους τὰς μωρὰς ἀπέξω τοῦ Νυμφῶνος.

Μεγάλῃ κατανάλωσις στὴν ντοματοσαλάτα,
θὰ ἔβγουνε τὰ Σαββατιανὰ, θὰ βγούνε ταῦγουλάτα,

θὰ βγούν καὶ τὰ μουλκίκα πεπόνια μὲ τὴν βοῦλα,
καὶ ἀκόμη θὰ διαβάζωμε τὴν Ὑπρ καὶ τὸν Βιστούλα.

Σεπτέμβριος, μαραίνεται τὸ κάθε περιδόλι,
φθινόπωρον ἀνιαρόν, φύσις φυλλορροοῦσα,
μῆνας μετακομίσεων, μετακομίζουν ὅλοι,
καὶ τὸν Χαμίτ ἐκ τῆς Σταμποῦλ τὸν κουβαλοῦν στὴν
[Προῦσσα.

Ὁ Φοῖβος εἶναι στὸν ζυγόν, ἐν τούτοις, κανονιέρη,
τῶν ἐνοικίων τὸν ζυγὸν κανεῖς δὲν ὑποφέρει.

Ὁκτώβρης, Περικλέτο μου, καὶ ὁ Φοῖβος στὸν Σκορπιό,
καὶ ὅλος ὁ κόσμος φαίνεται σὰν ἓνα χασαπιό.
Σκορπιοὶ δαγκάνουνε σκορπιούς, ἀρχίζουν πρωτοβρόχια,
καὶ παρασύρουν χεῖμαρροι καὶ τὴν δική μας φτώχεια.

Νοέμβρης, κρύο δυνατό, καὶ ὁ Φοῖβος στὸν Τοξότη,
καὶ ἐξ ὕψους πῦρ τοξεύεται καθ' ὅλων, πατριώτη.
Ἄλλοι θὰ πέρνουν κεφαλαῖς σπαθιὰ καὶ πυροβόλα
καὶ ἐδῶ θὰ κόβουνε τὰ τράμ ὡς εἶδος καρμανιόλα.

Δεκέμβρης, τελευταῖος μὴν, ὁ Φοῖβος στὸν Αἰγόκερω,
πολλὰ σημεῖα δείχνουνε πῶς θὰ χῶμε παληόκαιρο.
Ξενύκτια μέσα στὴ Βουλὴ, ρητόρων ὀργασμός,
καὶ νέος θὰ συζητηθῇ προῦπολογισμός.

Ἀσῆμι τὸ μαχαῖρι μας, ἀσῆμι τὸ πηροῦνι,
καὶ τὰ φτωχὰ κονάκια
θὰ τρῶνε πιτσουνάκια,
καὶ χορτασμένα θὰ βλογοῦν τὸν θαυμαστὸ Πιτσούνη.

Τέτοια βλέπω πῶς θὰ γίνουν, Περικλέτο μου κεφάλι,
πιθανὸν νὰ γίνουν καὶ ἄλλα.

Ὅμως ἄγρυπνος καὶ σὺ πρόσμενε καὶ αἰσιοδόξει
πῶς θὰ ζήσωμε καὶ ἡμεῖς ἐν πολλῇ τιμῇ καὶ δόξῃ.

Ἐλπίζε σὲ νέα κλέη,
καὶ ὁ Πρωθυπουργὸς τὸ λέει,
καὶ ἐν τῇ μέσῃ τῶν σάλων
ἄγγελος ρομφαίαν πάλλων
παραστέκει στὰς βοθμίδας δαφνοστολισμένου Θρόνου.
καὶ μὰς λέει: καὶ τοῦ χρόνου.

Ὁλίγων στίχων ῥίμα τοῦ Μάντακα τοῦ μνήμα.

Στὴν πρώτη τοῦ τὴν ἄνθησι, στὴν πρώτη τοῦ τὴ χάρι,
ὅλο ζῶν καὶ χρώμα,
ἔπεσε τὸ περίκαλλο τῆς Κρήτης παλληκάρι
στῆς Κορυτσᾶς τὸ χῶμα,
καὶ ἄθᾶνα τοδοῖζεται τοῦ Μάντακα τὸ σπῆ τι
μὲ μνήματα στὴν Ἠπειρὸν, μὲ μνήματα στὴν Κρήτη.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Εἰς τὸ λαμπρὸν Ὁδεῖον γίνονται πάλι τέσαι
μεγάλαι συναυλῖαι μὲ καλλιτέχναις πρώτης,
καὶ δὸς τοῦ τρέχει κόσμος πατεῖς με καὶ πατῶ σε,
καὶ ἀλλάσσεται καθένας τῆς τέχνης θιασώτης.